

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 120.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001291552/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

netop saadan en Aa og Maaneskin over den, som det var beskrevet i Sangen — for han syntes, at han selv ventede efter eller sørgede over saadant noget som det, Digteren havde nævnt. Det var ham rigtig saa sorrigfuldt med det sorte, bølgende Vand der udenfor Lysstriben, der *var* kommen igjen den og aldrig mere vendte tilbage, og han kunde ikke faa sine Øjne fra dette blanke Lys paa den urolige Aa-Flade, det maatte da være saadan en Salighed for Strømmen, saalænge den var dérinde. Ja, det kunde man da godt tænke sig; hvis der var en Pige, der elskede En, hvilket dejligt Lys det dog vilde være at leve i, — og hvilken Fred, syntes han ogsaa. — Han havde et Par Gange seet en ung Pige her paa Gaden i Eisenach, — hvis han havde kjendt hende, saa var det vist ikke umuligt, at hun kunde have været saadan een, som der var beskrevet i Sangen, — skjønt der var jo ingen beskrevet, — men saadan som man kunde tænke sig den hellige Jomfru.

Det var en Engstrækning, han stod paa, som Floden passerede paa sin Vej vesterud. Der mærkedes ikke Klippe i Bunden hér, der var sletingen Brusens i Flodens Løb, blot Kiunken og Pladsken og Strømmen — — ind igjennem Lysstriben, Flokke paa Flokke af Bølger, og saa ud i Mørket paa den anden Side — —

Han havde paa denne Søndagsvandring samlet sig Proviant nok ude hos Bønderne for nogle Dage; men i Slutningen af Ugen maatte han med i Kurrenden igjen. Den Afdeling af Skolens Tigger- og Sanger-Kor, som han hørte til, gik samlet, straks efter Skoletid, og havde sit Mærke — den heilige Elisabeth — paa Kurven, — sit bestemte Distrikt af Byen at gaa i og delte Udbyttet. Ingen af disse Drengene maatte tigge eller synge enkeltvis i Byen.

Det var Martin meget imod at gaa sammen med disse store, uvorne Knægte og af Folk faa samme uvillige Behandling, som de fik. Og det gav jo saa lidt til den Enkelte, naar Udbyttet skulde deles mellem saa mange. Man spildte saa megen Tid fra Læsningen, naar man skulde rende saa længe og saa ofte.

Det var koldt og blæsende i Aften — den første April,

— aa, men havde man ikke været saa fortrykt og elendig i Sindet, saa var det jo ellers et frisk Vejr og dejligt Føre, alle Stier var lysebrune af Foraaret og fasttrampede.

De stemmede op med deres Sang udenfor et pænt, stort Hus, hvor Konen kom frem paa Svalegangen og hørte paa dem. Hendes Ansigt havde Martin seet før; han huskede det fra Torvet i Eisenach, hvor de jo ogsaa tit havde sunget, dér havde hun en Dag staaet stille og hørt en Stund paa dem. Men kort før hun der paa Torvet kom hen til Kurrendanerne, havde Martin seet hende staa og snakke netop med den unge Pige, som han havde lagt Mærke til nogle Gange paa Gaden, fordi hun var saa kjøn.

Bedst som han stod og tænkte paa dette, imens han sang, — endte Verset, — og den fornemme Kone pegede paa ham i Flokken og bad ham om at synge den Vise, han havde sunget ene paa Torvet for en fjorten Dage siden.

Saa sang han den ogsaa, — det var den om Maria, der gik igjennem Tornekraattet — og det blomstrede med Roser. Men hvor han dog igjen maatte tænke paa den Aften, han kom til Eisenach: Schönau og Hørselbjærget og paa disse Studenter — og saa paa denne unge Pige. Hun hørte jo ikke med i dét ellers, men det maatte vel være, fordi han havde seet hende sammen med Konen hér.

Hun saae saa venligt og godt til ham, da han var færdig med Sangen, og spurgte, om han ikke kunde synge flere alene. Martin saae lidt spørgende til Kammeraterne, men Konen sagde, at hun skulde nok betænke dem alle rigeligt, ligesaa rigeligt, som om de alle havde sunget hele Tiden. Martin sang saa een, han havde lært af sin Moder:

O, gid jeg kuns derhjemme var
og ej for Verdens Trøst til Nar!

Ja, hjemme hist i Himmerig
og skued Gud evindelig.

Velan, min Sjæl, saa gjør Dig klar,
hist venter Dig den Engel-Skar'.

Dig venter Liv foruden Død,
fuldkomm'lig Fryd foruden Nød.

Der tusind Aar er som en Dag,
og ej Fortrød og ingen Klag'.